

«Kaj praviš, Maruša? Kaj praviš?»

«Nič drugega ne pravim, kakor: Janezka dajva v šolo, da bode jedenkrat gospod.»

«Oh, Maruša! Kaj ti še v glavo ne pade!» vzklikne mož in se od same iznenajenosti skloni v postelji. «Janezka

v šolo, Janezka? Česa se še ne domišliš! Oh, saj pravim, ve ženske —»

«Kar tiho mi bodi in poslušaj!» seže mu v govor, ko je videla, da je mož zavil v navadni govor, v katerem je vzdihoval o ženski kratkovidnosti in lahkomiselnosti.

Jos. Ressel leta 1816. (Po sliki Fr. Skole.)

«Kje bodeš pa denar vzela, kje? S čim bodeš plačevala?» drzne se še izpregovoriti.

«Kar molči! Nismo tako revni. Dokler je na polju dobra rast in v hlevu blagoslov, imeli bodemo dovolj.» In sedaj mu je iznova opisovala še živah-

neje in bolj vneto kakor prej srečo in veselje, katero občutijo stariši, kadar zapoje njihov sin: «Dominus vobiscum».

Moževo srce se je tajalo. Prepričale so ga ženine besede, da je že občutil nekoliko veselja in sreče, katera ga je